

Einu sinni var bær við vatn, langt inni í sveit, þar sem kvöldpókan lagðist yfir bakkana áður en sól var alveg sest. Vatnið var djúpt og dökkt. Á góðum dögum speglaði það himininn, en á slæmum dögum var það svart eins og það hefði engan botn.

Á bænum bjuggu systkini, drengur og stúlka. Hann hét Ari og hún hét Una. Þau höfðu oft verið vöruð við vatninu.

„Farið ekki of nærri bakkanum þegar þokan kemur,“ sagði móðir þeirra. „Og ef þið sjáið fallegan gráan hest við vatnið, þá snertið hann ekki.“